

Arrest

nr. 114 489 van 27 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 november 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van datum waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 november 2013 om 11 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 2 september 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 14 oktober 2013 werd op basis van artikel 9, lid 4 van de verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin II-verordening) een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden omdat het Iraans paspoort van verzoekster was voorzien van een Schengenvizum afgeleverd door de Italiaanse consulaire diensten in Mumbai, India.

1.3. Bij schrijven van 29 oktober 2013 werd dit verzoek ingewilligd door de Italiaanse overheden.

1.4. Op 22 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

K.A. (...)

nationaliteit : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9(4) van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 02.09.2013 asiel in België. De betrokkene legde bij haar aanmelding de volgende documenten voor : een identiteitskaart van Iran met nummer 70793441 en geldig tot 30.01.2019 en een identiteitsboekje met nummer 8786 afgegeven op 28.02.2013. Later legde ze een paspoort van Iran met nummer Y21147101, afgegeven op 18.05.2011 en geldig tot 17.05.2016, voor. Het paspoort is voorzien van een door de Italiaanse consulaire diensten te Mumbai (India) verstrekt visum met nummer 022808931. Een immigratiestempel op pagina 21 van het paspoort getuigt van de binnenkomst van het grondgebied van de Lidstaten van de betrokkene op 25.08.2013 via Brussel-Nationaal. De betrokkene werd gehoord op 19.09.2013 en verklaarde dat ze in september 2011 van Iran naar India reisde. Op 25.08.2013 reisde ze per vliegtuig van Bangalore (India) via Doha (Qatar) naar België. De betrokkene stelde dat ze reisde met het bovenvermelde paspoort en het door de Italiaanse instanties afgegeven visum.

Op 14.10.2013 werd een verzoek voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die op 29.10.2013 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 instemden met de overname van de behandeling van haar asielaanvraag.

Tijdens het verhoor d.d. 19.09.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot in België asiel te vragen (vraag 34) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, heeft (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze in België verblijvende familie heeft. Ze maakte melding van een zus, die in de hoedanigheid van (erkend) vluchteling in België verblijft. Verder zouden ook twee ooms, respectievelijk als Belgisch onderdaan en als kandidaat- vluchteling, in België wonen. De betrokkene uitte bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat ze in België bij haar familie wil blijven.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en

omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat ze bij haar in België verblijvende familie (zus, twee ooms) wil blijven.

De artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 leggen de verantwoordelijkheid bij de Lidstaat, waar gezinsleden van de aanvrager verblijven in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling of (erkende) vluchteling. Er moet echter worden opgemerkt dat betrokkene, is, ten overstaan van haar in België verblijvende familie niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven door artikel 2, i) van Verordening 343/2003 (echtgenoot of ongehuwde partner of minderjarige kinderen). Verder wijzen weer op dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen de betrokkene en haar in België verblijvende familie een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij haar in België verblijvende familie noodzakelijk maakt. Verder wijzen we er op dat de betrokkene stelde dat ze nog in een andere Lidstaat verblijvende familie heeft. Volgens de betrokkene verblijven haar moeder en een zus van haar in 1995 overleden vader in het Groothertogdom Luxemburg in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling.

De betrokkene voerde specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan.

We wijzen erop dat Italië op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 instemde met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Italië en de door de wetgeving voorziene steun en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal de betrokkene volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Italië opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (rapport OSAR p. 20). Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centra Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het verhoor op 19.09.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat vanwege gezondheidsredenen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM, aan.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat indien nodig aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur

of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie en beoordeling van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op een repatriëring die gepland is voor 28 november 2013. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.3.2. Verzoekster voert in het tweede onderdeel van haar eerste middel de schending aan van artikelen 3.2. en 15.1 van de verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin II-verordening) en van de formele motiveringsplicht onder artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De kern van haar betoog bestaat erin dat de bestreden beslissing niet motiveert omtrent wat door haar werd opgeworpen dat van belang is met betrekking tot de mogelijke toepassing van artikelen 3, lid 2 en 15, lid 1 van de Dublin II-verordening.

3.3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Hoewel de gemachtigde niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen afgeleid worden waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De schending van de formele motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3, lid 2 en artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening.

3.3.4. Artikel 3, lid 1 van de Dublin II-verordening bepaalt een asielverzoek in beginsel wordt behandeld door een enkele lidstaat, namelijk de lidstaat die volgens de criteria van hoofdstuk III van de verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Artikel 3, lid 2 van de Dublin II-verordening bepaalt uitdrukkelijk dat elke lidstaat in afwijking van het gestelde in lid 1, een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen ook al is hij daartoe op grond van de door deze verordening neergelegde criteria niet verplicht (d.i. de zgn. soevereniteitsclausule).

In het arrest van 30 mei 2013 in de zaak C-528/11 preciseerde het Hof van Justitie dat uit de bewoordingen zelf van artikel 3, lid 2, van de Dublin II-verordening dus duidelijk blijkt dat aan de uitoefening van deze bevoegdheid geen bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Het Hof wees er op dat deze conclusie steun vindt in de voorbereidende werkzaamheden voor de verordening. Het voorstel van de Commissie [COM(2001) 447 definitief] dat tot deze verordening heeft geleid, preciseert immers dat de in artikel 3, lid 2, van de verordening vervatte regel is ingevoerd opdat iedere lidstaat zelfstandig uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen kan besluiten een asielverzoek te behandelen, ook al is deze lidstaat volgens de criteria van de verordening niet de verantwoordelijke lidstaat. Tenslotte

verduidelijkte het Hof dat de mogelijkheid voor een lidstaat om op grond van artikel 3, lid 2, van de Dublin II-verordening een asielerzoek zelf te behandelen blijft bestaan ook al zijn er geen omstandigheden die de toepassing van de humanitaire clausule van artikel 15 van de verordening rechtvaardigen. (HvJ 30 mei 2013, C-528/11, Halaf, ro. 36-39)

Artikel 3, lid 2 van de Dublin II-verordening kent dus een zeer omvangrijke beoordelingsruimte aan de lidstaten toe.

3.3.5. Artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening bepaalt dat iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden kan herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

Hof van Justitie oordeelde in haar arrest m.b.t. zaak C-245/11 dat artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening een facultatieve bepaling is die de lidstaten een ruime beoordelingsbevoegdheid toekent om te beslissen gezinsleden en andere afhankelijke familieleden te “herenigen” op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of culturele gronden. Ook overweging 7 uit de preambule van de verordening benadrukt de mogelijkheid voor lidstaten om familieleden bijeen te brengen als dat nodig is om humanitaire redenen. (HvJ 6 november 2012, C-245/11, K., ro. 27).

In zijn conclusie wijst advocaat-generaal Trstenjak erop dat artikel 15, lid 1, van de Dublin II-verordening een discretionaire bevoegdheid aan de lidstaten toekent om te beslissen naargelang het individuele geval waarbij de lidstaat alle relevante factoren zelf dient af te wegen. De advocaat-generaal wijst erop dat de begrippen “humanitaire gronden” en “familiebanden of culturele gronden” vage rechtsbegrippen zijn die flexibel kunnen worden toegepast op de meest uiteenlopende situaties waarin familieaspecten een rol spelen aangezien deze niet allemaal door specifieke bepalingen kunnen worden geregeld. Uit het voorstel van de Commissie [COM(2001) 447 definitief] blijkt dat men heeft geacht dat een humanitaire en discretionaire bepaling nodig blijft in het belang van de lidstaten én van de asielzoekers. (HvJ conclusie van advocaat-generaal Trstenjak van 27 juni 2012 in de zaak C-245/11, ro. 44-48)

Het begrip “gezinslid” wordt omschreven in artikel 2 i) van de Dublin II-verordening. Wat betreft het begrip “afhankelijke familieleden”, zoals het wordt gebruikt in artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening, stelt de Raad vast dat dit begrip nergens wordt omschreven of gedefinieerd in de Dublin II-verordening.

In de zaak C-245/11 wees het Hof er op dat artikelen 6 en 8 van de Dublin II-verordening betrekking hebben op gezinsleden en ertoe strekken op grond van dwingende bepalingen de eenheid van het gezin te handhaven.

Het Hof oordeelde vervolgens dat de humanitaire clausule moet kunnen worden toegepast op situaties die verder gaan dan die waarop artikelen 6 en 8 betrekking hebben, zelfs al betreffen zij personen die niet onder de omschrijving “gezinsleden” in artikel 2 i) van de verordening vallen. In de zaak C-245/11 oordeelde het Hof dat een schoondochter of kleinkinderen onder de term “familieleden” moeten worden begrepen. (HvJ 6 november 2012, C-245/11, K., ro. 38-40).

Wat betreft de vereiste “afhankelijkheid”, verduidelijkte advocaat-generaal Trstenjak in zijn conclusie dat artikel 15, lid 2 van de Dublin II-verordening in tegenstelling tot artikel 15 lid 1, specifieke omstandigheden van “afhankelijkheid”, zoals zwangerschap of ernstige ziekte, definieert die op dwingende wijze (“normaliter”) er toe leiden dat “hereniging” plaats vindt. Dit betekent dat andere situaties van “afhankelijkheid”, die niet verder worden gedefinieerd of omschreven, op facultatieve wijze er toe kunnen leiden dat “hereniging” plaats vindt. (HvJ conclusie van advocaat-generaal Trstenjak van 27 juni 2012 in de zaak C-245/11, ro. 47, zie ook HvJ 6 november 2012, C-245/11, K., ro. 46).

Samenvattend kan dus worden besloten dat zowel de soevereiniteitsclausule in artikel 3, lid 2 van de Dublin II-verordening als de humanitaire clausule zoals bepaald in artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening, lidstaten een ruime discretionaire bevoegdheid toekennen.

3.3.6. Een discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsplicht: *“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de*

keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

3.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, die 25 jaar oud is, n.a.v. haar Dublin-gehoor van 19 september 2013 melding maakte van aanwezige familieleden in België, met name haar oudere zus en haar twee ooms. Zij vermeldde daarbij dat haar zus en één oom als vluchteling werden erkend in België en dat de asielaanvraag van de andere oom nog in behandeling was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze gegevens, na verificatie door de gemachtigde, werden bevestigd. Bovendien bleek na verificatie dat de als vluchteling erkende oom ondertussen ook de Belgische nationaliteit heeft verworven.

De raadsman van verzoekster deelt ter zitting mee dat de tweede oom in oktober 2013 als vluchteling werd erkend, wat door de verwerende partij niet wordt betwist noch weerlegd. Er kan worden aangenomen dat de gemachtigde redelijkerwijze van deze erkenning op de hoogte kon en diende te zijn voor het nemen van de bestreden beslissing op 22 november 2013.

Aldus heeft verzoekster in België drie familieleden die alle drie door de Belgische asielinstantie als vluchteling werden erkend.

Wanneer verzoekster werd gevraagd naar de specifieke reden waarom zij een asielaanvraag in België wil indienen, blijkt uit het Dublin-gehoor dat verzoekster wees op de aanwezigheid van haar familieleden waar ze bij wil blijven. Ze verduidelijkt dat ze met een Schengenvisum afgegeven door de Italiaanse ambassade in India reisde omdat de Belgische ambassade in India bijna geen visa aflevert maar dat haar bestemming België was.

Onder het kopje “Feiten en retroacten” geeft verzoekster in haar verzoekschrift aan dat haar vader werd vermoord door het actuele regime in Iran en dat de erkenningen als vluchteling en de asielverzoeken van de diverse familieleden kaderen in de vervolging door Iran van echte of vermeende aanhangers van de Iraanse Volksmujaheddin-beweging. Voorts blijkt dat verzoekster geen andere broers of zussen heeft buiten haar oudere zus die als vluchteling werd erkend in België.

3.3.8. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat verzoekster niet als “gezinslid” in de zin van artikel 2 i) van de Dublin II-verordening kan worden beschouwd. Dit wordt door verzoekster ook niet betwist.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster in het kader van haar asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen verzoekster en haar in België verblijvende familie een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van verzoekster bij haar in België verblijvende familie noodzakelijk maakt. Daarbij wordt toegevoegd dat ze ook nog in een andere lidstaat verblijvende familie heeft.

Verzoekster betoogt hiertegen dat zij minstens moreel afhankelijk is van haar familieleden zeker om morele en humanitaire bijstand te krijgen in deze voor haar zeer moeilijke periode, gezien haar vrees voor terugkeer naar Iran waar zware repressie heerst voor de politieke strekking waartoe haar familieleden behoren.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, met name het Dublin-gehoor van 19 september 2013, niet blijkt dat door de gemachtigde verder werd ingegaan op een eventuele relatie van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar in België aanwezige familieleden. Verzoekster heeft nochtans in casu de gemachtigde op de hoogte heeft gebracht van het bestaan van deze drie familieleden, van hun erkenningen als vluchteling of lopende asielprocedure en van haar sterke wens om naar België te gaan en bij hen te blijven.

De Raad oordeelt dat verzoekster hierdoor prima facie specifieke elementen heeft aangebracht die in casu aanleiding kunnen geven te besluiten dat er omwille van deze welbepaalde redenen tussen verzoekster en haar familieleden een zekere relatie van afhankelijkheid bestaat.

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen hiertegen op dat verzoekster een volwassen vrouw is en dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) volgt dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De verwerende partij betoogt dat verzoekster geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) aantoonde.

In deze merkt de Raad op dat het begrip “afhankelijkheid” in artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening niet wordt gedefinieerd, noch wordt omschreven in voorbereidende werken. In de Dublin II-verordening wordt dus niet uitdrukkelijk gesteld dat het begrip “afhankelijkheid” moet worden begrepen in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij kan dus niet dienstig uitsluitend naar artikel 8 van het EVRM verwijzen om het begrip “afhankelijkheid” in artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening in te vullen.

De Raad wijst erop dat de bescherming van de eenheid van het gezin of familie, zoals gekaderd in de verschillende relevante bepalingen van de Dublin II-verordening, ook wordt ingegeven vanuit praktische overwegingen, met name de grondige en coherente behandelingen van verzoeken die uitgaan van leden van een zelfde familie (zie overweging 7 preambule Dublin II-verordening).

In die zin wijst verzoekster erop dat indien er een toepassing gebeurt van artikel 3, lid 1 of artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening, zij niet enkel beroep zal kunnen doen op noodzakelijke morele en humanitaire bijstand van haar familieleden in België maar dat zij eveneens bij het onderzoek naar de gegrondheid van haar asielaanvraag zal kunnen verwijzen naar de dossiers van haar als vluchteling erkende familieleden die zich bevinden bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bij overdracht naar Italië niet mogelijk zal zijn.

3.3.9. Het komt de Raad voor dat verzoekster, voor de bestreden beslissing werd genomen, aldus op duidelijke wijze elementen aanreikte waaruit de gemachtigde zou kunnen afleiden dat een toepassing van artikel 3 lid 2 of artikel 15 lid 2 van de Dublin II-verordening tot de mogelijkheden behoorde. De Raad benadrukt dat deze bepalingen geen verplichtingen inhouden in hoofde van de gemachtigde.

Evenwel, in tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt in haar nota, kan men zich niet vergenoegen met de summiere reden dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond om dan te besluiten dat niet wordt aangetoond dat het foutief of kennelijk onredelijk zou zijn om de artikelen 3, lid 2 of artikel 15, lid 1 niet toe te passen. Immers blijkt in casu dat verzoekster voldoende duidelijke elementen aanreikte.

Het gegeven dat haar familieleden hier in België als vluchteling werden erkend en de implicaties daarvan voor wat betreft een zekere relatie van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar familieleden; en vooral de implicaties voor wat betreft een grondige en coherente behandeling van haar asielaanvraag, gelet op het feit dat de ingeroepen asielproblematiek mogelijk familie-gebonden is, kan zelfs als essentieel worden beschouwd.

Er kon dan ook worden verwacht dat de gemachtigde in de bestreden beslissing dit essentieel element betrok in een meer uitgebreide motivering omtrent zijn discretionaire bevoegdheden inzake de toepassing van artikelen 3 lid 2 en 15 lid 1 van de Dublin II-verordening.

Er werd nagelaten afdoende te motiveren aangaande de specifieke voorliggende gegevens die het geval van verzoekster kenmerken en de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikelen 3 lid 2 en 15 lid 1 van de Dublin II-verordening.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikelen 3 lid 2 en 15 lid 1 van de Dublin II-verordening werd prima facie geschonden.

Dit middelonderdeel van het eerste middel is prima facie ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu zet de verzoekster uiteen dat het moeilijk te herstellen nadeel voortvloeit uit het gegeven dat haar asielaanvraag niet in België kan worden behandeld hoewel zij hier drie familieleden heeft wonen die als vluchteling werden erkend waardoor hun dossiers en stukken bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen worden gebruikt als basis voor de behandeling van haar asielaanvraag. Indien haar asielaanvraag door de Italiaanse overheden zal worden behandeld dan zal met deze gegevens die zich bevinden in de dossiers van het Commissariaat-generaal geen rekening kunnen worden gehouden.

Gelet op het voorgaande gesteld onder punt 3.3 blijkt dat een ernstig middel op eerste zicht werd aangetoond. Aangezien op basis van de bestreden beslissing verzoekster zal worden overgedragen aan de Italiaanse overheden waardoor er mogelijkerwijze geen rekening kan worden gehouden met de inhoud van de dossiers van haar familieleden die als vluchteling werden erkend in België en waardoor een grondige en coherente behandeling van haar asielaanvraag niet gewaarborgd wordt, gelet op het feit dat de ingeroepen asielproblematiek mogelijk familie-gebonden is, kan er redelijkerwijze worden gesteld dat verzoekster in haar specifiek geval een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Het nadeel is in casu evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 november 2013 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES